

Laboratorium van het omdenken

Illand Pietersma

Kunsthuis Secretarie is gevestigd in het voormalige gemeentehuis van Meppel. Zij nodigde drie Asser kunstenaars uit het twee eeuwen oude pand te vullen met moderne, conceptuele kunst. Die vraagt de bezoeker mee te denken over vragen over kunst.

In de burgemeesterskamer van het oude gemeentehuis is een reparatie gaande. De boekenkast is verplaatst, omdat een monteur met de verwarming bezig moet. Een arge-loze bezoeker van Kunsthuis Secretarie in Meppel zou kunnen denken dat er in het héle pand geklust wordt. Her en der is afzettape bevestigd, hier liggen plastic afdekzeilen, daar staan glasplaten tegen de muur, elders liggen zwarte platen op de grond. Maar het hoort allemaal bij de tentoonstelling *TILT*, die het volgens het persbericht de toeschouwer niet gemakkelijk maakt.

De trap op lopend denk je nog: hé, de klusjesman is een latje vergeten. Maar het is door Gejan Stol bewust tegen de wand gezet. Op de muur achter de lat is een strook spiegel-tape geplakt; alsof het glinsterende plakband de schaduw van het stukje hout wil ophef-fen.

Zo is Stol vaker bezig met fenomenen als licht, schaduw en transparantie. Ze maakt bijvoorbeeld stapelingen van glazen voorwerpen en doorzichtig plastic materiaal. Het zijn sculpturen waar je doorheen kunt kijken. Staat er nu wel iets, of niet, lijken ze zich af te vragen. Wanneer is een beeld een beeld?

Op een vergelijkbare manier doet Betty Simonides onderzoek naar schilderkunst. Waar-om zouden schilderijen naast elkaar aan de wand moeten hangen? Zet ze achter elkaar, de een half voor de ander, en laat de bezoeker zich er letterlijk over buigen. En een schilderij met een hoek, of een kromgetrokken plank met pigment die de ruimte inbuigt, is dat nog een schilderij of een object?

In deze tentoonstelling draait het om een soort 'omdenken': kijk eens anders tegen een schilderij of een beeld aan. Er worden vooral vragen gesteld, en de kijker wordt uitgeno-digd mee te denken. Het begint al in de gang met een doorzichtig douchegordijn. Dat moet aan de kant geschoven worden. De bezoeker moet een handeling verrichten. Dit is kunst waar je wat voor moet doen.

Wat dat betreft zijn de beelden van Joop Striker nog het toegankelijkst. In zijn langgerekte *Wachters* die hij bijvoorbeeld ruw uit boomstammen hakt, zijn nog gestalten of silhouetten te herkennen. Zijn abstracte schilderijen heten *Verloren ruimte*. Er zit diepte in; en verwijzen de verticale contouren naar zijn eigen beelden, of naar de glazen vazen in Stols stapelsculpturen?

Zo tasten en bakenen de drie kunstenaars met hun installaties de ruimtes af en zijn er soms dwarsverbanden. Het komt allemaal samen in de laatste zaal met een 'gesamtkunstwerk'. Op allerlei witte blokken en aan de muren zijn talloze voorwerpen geplaatst – serviesgoed, gekleurde stokken, een woordspelerig afgietsel van een gieter. Het wordt de kijker inderdaad niet gemakkelijk gemaakt...

Dan begin je bepaalde onderdelen van de drie kunstenaars te herkennen: de lange gestalten van Striker, een stapel borden van Stol of bakjes met fel getinte pigmenten van Simonides. De witte blokken, of eigenlijk de hele ruimte, zijn hun 'canvas'; daarop 'schilderen' ze met objecten, beelden, kleuren en voorwerpen. Het is een laboratorium waar ze hun kunstonderzoek op uitvoeren en tot een combinatie van schilderen en sculptuur komen. Een *schilptuur*? Je probeert mee te denken.

TILT, Betty Simonides, Gejan Stol en Joop Striker. T/m 22 april in Kunsthuis Secretarie, Hoofdstraat 22, Meppel. Open di-zo 13-17, do 10-17.
